

luffede fra det Folk, hvortil de ere komne eller ikke. Derfor siger jeg: mener man, at man bør stille disse Børn den Udfigt, at de først kunne faae Indfødsret i 14 eller 20 Aars Alderen, naar de ere blevene konfirmerede eller myndige, saa stiller man en Betingelse, som aldeles vil forseile den Virkning, man tilsigter, nemlig at de med Ærme, Kjærlighed og Sinderlighed skulle slutte sig til det danske Folk. Jeg kan derfor ikke i nogen af de af Udvalgets Flerthal fremsatte Grunde se Noget, der endog blot kunde friste mig til at stemme imod, at der meddeles disse Børn Indfødsret. Jeg er, som sagt, endnu ikke kommen mig af min Forbauselse over, at dette Flerthalsforslag er kommet frem. Det er kommet dumpende ned paa mig, og det er mig endnu usatteligt, hvad det er, der har været i Stand til at bevæge Udvalgets Flerthal til at fremkomme med dette Forslag.

Casie: Som noget, der muligvis kunde komme til at udøve Indflydelse paa Afstemningen over Endringsforslaget, tør jeg henlede den høitærede Ministers og navnlig Udvalgets Flerthals Opmærksomhed paa en Omstændighed, der er bleven fremdragen idag, og af hvilken jeg — jeg vil ikke negte det — har modtaget et Indtryk, der ikke har været mig behageligt. Ved Sagens 2den Behandling blev det jo fremhævet som det, hvorfra Flerthallet gif ud, at Indfødsret ikke burde meddeles Børn, førend de vare komne til Ætelsaar og Alder og selv kunde ansøge derom, med den Bemærkning, som Ordføreren indflettede, idet han talte paa Flerthallets Begne, at denne Regel, denne Betsagt dog ikke var Noget, der skulde opstilles som ufravigeligt. Men, mine Herrer! fremgaar det dog ikke af Forhandlingerne og navnlig af de Bemærkninger, som den ærede Ordfører har fremsat, at den Sætning, som Flerthallet saaledes har opstillet, er i høieste Grad vakkende! Den ærede Ordfører bemærkede ved Sagens 2den Behandling, idet der var Tale om disse Børns Indfødsret, at Drengbarnet, tre Aar gammelt — jeg seiler ikke ved at ansøre dette — muligens kunde faae Indfødsret om nogle Aar. Idag har den ærede Ordfører udtalt som Flerthallets Mening, at det kunde være, at dette Drengbarn kunde faae Indfødsret om nogle eller nogle flere Aar, og idet der blev Spørgsmaal om noget nærmere at bestemme, hvad man egentlig skulde betegne som den Grændse, der med nogenlunde Sikkerhed kunde aabne Afgang for de paa-gjældende Børn til at faae Indfødsret, saa skulde det være — hvad man fortrinnsvis søgte at lægge Bøgt paa — Konfirmationsalderen eller efter den almindelige Regel det 14de Aar, men der blev da ogsaa af Ordføreren hentydet til, at man maatte maatte søge denne Termin i en senere Alder, og det ligger da nær at antage, at det maatte være f. Ex. 18 Aars Alderen, eller at Grændsen mulig kunde udstrækkes til det

25de Aar. Der ligger i Alt, hvad der saaledes gjennem Ordføreren er fremkommet til Belysning af Flerthallets Formening, en bestemt Usikkerhed. Man har ikke nærmere kunnet betegne Grændsen end, at de Paa-gjældende skulde være komne til Ætelsaar og Alder, og at de selv skulde ansøge om Indfødsret. Nu vil jeg sige, at der sandelig er noget Saardt i, at Afgangen til at faae Indfødsret, naar der er Spørgsmaal om at opstille en Regel, hvorefter en indfødt dansk Mand's Børn, der vare fødte i Udlandet — hvis de vare fødte her i Landet, vilde de uden videre have Indfødsret — skulde bestemmes saa ganske efter rent tilfældige Omstændigheder, og dette vil virkeligt blive Tilfældet, naar man fastholder den Regel, at Børnene skulde komme til Ætelsaar og Alder og selv ansøge om Indfødsret; dog skulde der kunne ske Undtagelser, saaledes at denne Regel, efter hvad den ærede Ordfører udtalte, ikke skulde være gjældende som almindelig. Der kommer til at mangle Fasthed heri. Og med Hensyn til Alderen forekommer det mig, at den ærede Ordfører er gaaet ud fra, at det var ganske selvsjælgeligt, at Den, der havde naaet Konfirmationsalderen, maatte anses for at være kommen til Ætelsaar og Alder og for selv at kunne søge derom. Jeg vil imidlertid ikke indlade mig paa det Spørgsmaal, om man kan drage noget Resultat fra Konfirmationsalderen. Det vil være overflødig at kaste Betragtninger hen, som staa i Forbindelse med det, der ligger til Grund for Alderen, bestemt med Hensyn til Konfirmationen og med Hensyn til Indfødsretten; men vist er det, at Forff. her er saa stor, at man i høi Grad vilde seile, hvis man ad Betragtningens Vej, kan jeg sige, vilde nævne Konfirmationsalderen som den, der fortrinnsvis skulde kunne aabne Afgang til at faae Indfødsret. Betingelserne derfor kunne være fuldstændig tilstede for Konfirmationsalderen, og de kunne ogsaa fuldstændig mangle efter Konfirmationsalderen, om ogsaa Alt synes at vidne for det Modsatte. Der kommer imidlertid her en Omstændighed til. Mener den ærede Ordfører, der med saa stor Bestenighed har talt paa Flerthallets Begne, at det er berettiget, at et Barn, der er 14 Aar gammelt, om man end kan sige, at det har naaet Ætelsaar og Alder, kan henvende sig til Regjeringsen, til Rigsdagen om at faae Indfødsret tildeelt? Man maa dog have Diet aabent for, at et Drengbarn eller et Pigebarn paa 14 Aar ikke godt kan komme i sit eget Navn og gjennem Regjeringsen henvende sig til Rigsdagen for at faae Indfødsret. Man maa ikke fortaenke mig i, at jeg siger, at denne Betragtningssmaade, som vistnok i Grunden heller ikke har været Flerthallets, men som har funden sit Udtryk gjennem Ordførerens Udtalelse, nærmer sig til at være — jeg er i Forlegenhed med at finde det Udtryk, jeg skulde bruge, for at betegne det — en Forkerthed. Man kan